

Nr 85.

Av herr **Eliasson**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag i syfte att huvudmän i sparbanken icke må tillåtas att komplettera sig själva.

Det är ett känt faktum att där en korporation genom val kompletterar sig själv, dessa val lätt komma att gå i ensidig riktning och att kottteriväsen inom korporationen ofta blir följden.

Att huvudmännen inom de sparbanker i riket, vilka äga att komplettera sig själva, skulle utgöra ett undantag från denna regel, lär man väl knappast förmoda. Alltmera gör den uppfattningen sig gällande, att inom en institution, som tränger så djupt ned, och står i så livlig förbindelse med den stora allmänheten, som våra sparbanker göra, är en sådan form för komplettering av de respektive sparbankernas överstyrelser, som den ovannämnda, mindre lämplig.

Redan i den 1891 tillsatta sparbankskommitténs betänkande uttalades i motiveringen till dess förslag angående förändrad lagstiftning för sparbanker, att »det i allmänhet vore önskligt att huvudmännen eller visst antal av dem utsåges av kommunalrepresentationen eller annan korporation eller myndighet, som för sparbanken hyste intresse».

Uti det av samma kommitté upprättade och antagna normalreglemente för rikets sparbanker lämnas i § 15 anvisning på de olika sätt för utseende av huvudmän, som må förekomma.

Ehuru lagen i överensstämmelse med kommitterades förslag medger att huvudmännen må kunna komplettera sig själva, har man vid lagens antagande säkerligen icke tänkt sig att denna form skulle bliva den förhärskande eller komma att användas i så stor utsträckning. Enligt den utredning, som förekommer i sammansatta banko- och lagutskottets utlåtande Nr 2 vid 1909 års riksdag tillämpades emellertid

detta förfaringsätt vid mera än hälften av där åberopade sparbanker. Visserligen har det, då sättet för utseende av huvudmän varit under diskussion, yttrats, att någon olägenhet av deras rätt att komplettera sig själva icke förmärkts, och jag är villig erkänna, att detta påstående i många för att icke säga de flesta fall visat sig riktigt. Dock skulle man kunna framdraga en hel del exempel på ett motsatt förhållande. I synnerhet om man tänker på sparbankernas uppgift att icke blott mottaga småfolkets besparingar utan även med lån bistå dem inom nämnda klass, som därav äro i behov, torde i senare fallet ett större tillmötesgående vara att påräkna, därest huvudmännen utsågos av de institutioner, på vilkas sammansättning folkets flertal genom sitt val äger inflytande. Självskrivnenheten eller rätten för huvudmännen i sparbank att komplettera sig själva synes mig alltså böra utgå ur reglementet.

På grund av det anförda får jag vördsamt hemställa,

det Riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag i syfte att huvudmännen i sparbankerna icke må tillåtas komplettera sig själva.

Stockholm den 22 januari 1913.

Reinh. Eliasson.
